

En berättelse om hur vi roade oss i ungdomen

Av Nils Olsson ("Bens Nisse"), 1880–1974

I min ungdom var det inte som nu. Vi åkte inte i bilar från den ena nöjesplatsen till den andra. Det fanns ju inte heller tåg eller cyklar, så vi fick gå till fots. Vi hade inte heller några pengar att röra oss med. Vår veckopeng var 50 öre, och de första pengarna jag förtjänade var när jag plockade potatis hos bönderna. Jag fick åtta skilling om dagen, det var sjutton öre. En bonddrängs årslön var 18 kr. Då hade inte heller bönderna råd att hålla bilar. De fick åka efter 35 kronors häst", som spändes för en "häckavagn". Jag var själv en gång på Sölvesborgs marknad när en häst såldes för 17,50 kr. En slaktko fick de 50 kr för av slaktaren, och för sillen fick fiskaren fem till tio öre valen (1 val = 80 st). Så för nöjen och fest kunde ju inte kassan avstå så stora summor. Men vi pojkar hade roligt ändå. Brännvinet kostade 90 öre litern, och när vi delade en liter på fyra blev det ingen stor summa för var och en. Vi fick tre cigarrer för fem öre, och de var minsann en decimeter långa. Sedan hade vi fest. När vi dansade, så var det på bara marken, och musiken sköttes av ett enradigt dragspel. Det var ett bolagsspel, det vill säga vi satsade några öre var och en, och sen fick den spela som hade lust. Sedan dansades det med träskor på fötterna. Damerna behövde ingen hårfrisörska på den tiden, utan hårflätorna hängde på ryggen och sjalleten prydde huvudet. De var lika rara i alla fall.

Angående skor, så fick jag mina första skor när jag läste för prästen. Det var en skomakare från byn som sydde dem. De kostade 3,50 kr tror jag.

Jämt låg vi pojkar i fejd med pojkar ifrån de andra fiskelägena. När vikingablodet kom i svallning begagnades även tillhyggen av alla de slag, till och med kniven satt löst många gånger. På den tiden kallades blekingar för "knivpojkar".

När vi skulle in till stan så fick vi gå till fots. Det hände väl någon gång att vi fick åka en bit med en hästskjuts. Var det så att bonden nekade oss kunde det hända att vi höll hästen och gav kusken en ordentlig avbasning. Därför blev vi sällan nekade snålskjuts en bit på vägen. Komna till Sölvesborg gick vi pojkar in på krogen. Vi gick fram till disken och begärde var sin snaps. Dessa slogs upp i glas, som rymde lika mycket som ett vanligt dricksglas, och kostade tio öre. Efter intagandet av ett par sådana snapsar, och kanske också en flaska öl, var humöret uppe på topp.

Det fanns även en del stenhuggare här nere på den tiden. De sysslade med att hugga sten på Stibyberget, och de sällade sig också till vår skara vid festliga tillfällen. Då samlades vi och gick till bondbyarna där de dansade. Visst hände det många gånger att det blev slagsmål, men då fick bypojarna springa för livet, så de inte skulle bli ihjälslagna. En gång blev en av våra pojkar skjuten med en revolverkula. Tack vare att kulan träffade en skjortknapp, kunde doktorn operera bort den så han blev bra.

Vi höll till och med hästen för själva häradstjären i Norje och både han och de andra kom av vagnen och fick sig en riktig avbasning. Men det skulle vi aldrig gjort! Resultatet av denna bravad blev stämning och möte vid tinget i Norje. Både böter och fängelse utdömdes, med åsyftad verkan. Det blev lugnare att färdas på vägarna, och även danskvällarnas bråk kom på avskrivning tack vare polis och vakter.